

Forfatter: Rosenørn, Ingeborg Christiane

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Rosenørn, Ingeborg Christiane (1855-10-21)

Citation: Rosenørn, Ingeborg Christiane: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Rosenørn, Ingeborg Christiane (1855-10-21)", i *Brevveksling mellem B. S. Ingemann og Fru J. C. v. Rosenørn*, C A. Reitzels Forlag., s. 94. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987843-000-shoot-L0019878430000056.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Brevveksling mellem B. S. Ingemann og Fru J. C. v. Rosenørn

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Sorgenfrid. 21de Octbr. 1855.

Det maa forekomme Dem heel besynderligt, kjære Etatsraad Ingemann, at jeg i faa lang Tid har tilbageholdt Dem min Tak for Deres smukke Digt, og for Deres venstabelige Brev — og jeg maa derfor begynde med ats. 95sige Dem at jeg i fire Uger har oæret syg. Vel ikke andet end Forkjølelse, men dog i Begyndelsen saa betagende, at jeg torde virkelig ikke læse om Mellemtilstanden, af Frygt for at jeg kunde være nær ved at gjøre personligt Bekjendtskab med samme — skjøndt De veed nok jeg troer ikke derpaa.

En Nat drømte jeg noget meget forvirret, jeg saae min Hjerne og saae den voxe og udvides — den forekom mig brun og blød — paa engang saae jeg deri med ganske siin Guldskrift den lille Bøn, som jeg engang forfattede ved Harpens Toner til en Astenhymne-Melodie — jeg troer jeg har engang meddeelt Lucie den. Den lyder saaledes:

O Fader see ned
Til mig med Din Fred!

Og naar paa Dit Kald
Henvandre jeg skal,
Din Engel mig send —
Som bære mig trygt
O Fader! did hen,
Hvor fri for al Frygt
Jeg skuer Havn
I Frelserens Favn!

Lovpriser Dit Navn
I jublende Engles Chor!

Denne Tanke der saa ganske stemmer med Slutningen af Deres 50de Høimesse Psalme:

„Frelser, Du gjør Afmagt stærs;
Kalder Du til større Værk
Glad jeg Svagheds Jid forlader,
Følger Dig til Kraftens Fader. ”

den bragte igjen Ro i mine Feberdrømme. Ogsaa vaagen er den min Trøst og min faste Støtte, naar den dunkles. 96Overgangs mystiske Rædsel truer at overvælde den svage physiste Natur.

De maa dog ikke forstaae mig saaledes, kjære Ven, at fordi jeg ikke selv kan fatte Troe til Deres poetiske Mellemtilstand, jeg derfor ikke skulde kunne paaskjønne Digtets Værd — som Digt. Jeg har læst det med megen Interesse; ligeledes min Datter. Hun sandt stor Behag i den mesterlige Kunst hvormed De har fremstillet Rummet, som et tomt og dog befolket Rum, hvor man hverken kunde troe sig paa Jorden eller i Himmelen. Hendes Majestæt Dronningen har med stor Deeltagelse ladet sig forelæse Deres Tankebreve. Jeg skulde overbringe Dem Hendes Tak for Tilsendelsen. Hos hende sandt især den Forestilling megen Indgang, at Tanken efter Sjælens Adskillelse fra Legemet, skal gaae tilbage og ligesom opsøge sine gamle Veie og Afveie. Dronningen nærer ellers, i sin christelige Troe, endnu fastere end jeg, den Overbeviisning, at der ikke vil blive Sjælen afkrævet Regnskab, hverken for Ord eller Handlinger, naar vi grundigen have tilegnet os Jesu Christi frelsende Forsoning. Denne Tro kan, efter min Mening, bane Vei sor en særdærvelig Tryghed: men jeg haaber at Dronningen i sit troende Hjertes Uskyld, vil kunne bære den ustraffet. Hendes Majestæt beskjæftiger sig, siden Pastor Ibsens Død, med det Ønske at saae en Sjælesørger, efter sit Hjerte, til Lyngbye. Pastor Rørdam i Mehren er hendes meget agtede Ven; det skulde glæde mig at Dronningen maatte see sit. Ønske opfyldt, dersom Rørdam, faa nær ved Politikens Brændpunkt, maatte holde sig udenfor dens fordærvende Indflydelse.

Vor gode fredelige Arveprinds er kommet ubevidst, midt ind i dens Virvar. Han har slet ikke havt til Hensigt at forstyrre Forfatningsloven i dens Gang, og jeds. 97er forvisset han vil ikke hindre en lovlig Friheds Udvikling naar han bliver Konge; han har kun villet bevare sig sin naturlige Thronfølgeret ukrænket. Man kunde have taget den Sag langt roligere — men Sagen er at den overmægtige Scheel har troet ganske at kunne oversee Prindsen, han og det onde Princip ved Thronen har derfor villet hævn sig, da man ikke kunde tvinge Prindsen og Prindsessen til Alt hvad man vilde sætte igjennem. Danmark gjennemgaaer en sørgelig Crisis — Gud sende os sin Bistand! hvor ofte har Han ikke gjort det! Han alene kan afvende Følgerne af det meget demoraliserende der nu gjør sig gjeldende. De kjender dog det smukke portugisiske Ordsprog: Gud skriver lige paa de skjæve Linier.

Gjerne vilde jeg ogsaa have skrevet til Deres dyrebare Lucie i Dag — men mit svækkede Hoved ti ærter nu stærkt. Med det første skal jeg sende hende min hjertelige Tak for Kjært Brev. Imidlertid anbefaler jeg hende og Dem, min Datter og mig til venskabelig Erindring. Altid med hjertelig Høiagtelse

Deres hengivne
I. C. V. Rosenørn.